

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেহী - অভিমানী হোৱাতহে তোমালোকৰ চেফটি (সুৰক্ষা) আছে , তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসৰি আত্মিক সেৱাত লাগি যোৱা , তেতিয়া দেহ - অভিমান ৰূপী শত্ৰুৱে আক্ৰমণ নকৰিব "

প্ৰশ্ন: শিৰত বিকৰ্মৰ বোজা আছে, তাৰ পৰিচায়ক কি হ'ব? সেয়া পাতল কৰাৰ বিধি শুনোৱা?

উত্তৰ: যেতিয়ালৈকে বিকৰ্মৰ বোজা থাকিব তেতিয়ালৈকে জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা কৰ্ম কৰা হৈছে যিয়ে বাৰে বাৰে বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে, আগবাঢ়িবলৈ নিদিয়। এই বোজা পাতল কৰিবলৈ নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা নিদ্ৰাজিৎ হোৱা। ৰাতি সাৰে থাকি পিতাক স্মৰণ কৰিলে বোজা পাতল হৈ যাব।

গীত: মাতা অ' মাতা ...

ওঁম শান্তি। এয়া হৈছে জগত অস্বাৰ মহিমা কাৰণ এয়া হৈছে নতুন ৰচনা। একেবাৰে নতুন ৰচনাতো নহয়। পুৰণিৰ পৰা নতুন হয়। মৃত্যুলোকৰ পৰা অমৰলোকলৈ যাব লাগিব। এয়া যেন জীৱন মৰণৰ প্ৰশ্ন হয়তো মৃত্যুলোকে মৰি শেষ হ'ব লাগে নতুবা জীৱন্তে মৰি অমৰলোকলৈ যাব লাগে। জগতৰ মাঁ মানে জগতৰ ৰচনা কৰোঁতা। নিশ্চয়কৈ, পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, ৰচনা ৰচে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। পিতাই কয়, মই সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা কৰোঁ। সংগমত আহিব লাগে। কোৱাও হয় কল্পৰ সংগমযুগত, প্ৰতিটো সংগমযুগতে আহোঁ। ক্ৰীয়াৰকৈ (স্পষ্টকৈ) বুজাব লাগে। কেৱল মনুষ্যই ভুলকৈ নাম বদলি কৰি দিলে। সৰ্বব্যাপিৰ যি জ্ঞান শুনায়, তাত সুধিবলগীয়া হয় এনেকৈ কোনে ক'লে, কেতিয়া ক'লে, ক'ত লিখা আছে? অহু, গীতাৰ ভগৱান কোন, যিয়ে এনেকৈ কয়? শ্ৰীকৃষ্ণতো দেহধাৰী, তেওঁতো সৰ্বব্যাপি হ'ব নোৱাৰে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম বদলি কৰি দিলে নাম আহে পিতাৰ। পিতাইতো উত্তৰাধিকাৰ দিব লাগে। (তেওঁ) কয় মই ৰাজযোগ শিকাওঁ - সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশীসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। নহ'লে 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ তেওঁলোকক কোনে দিলে? লিখাও আছে ব্ৰহ্মামুখৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণৰ ৰচে। আকৌ ব্ৰাহ্মণসকলক বহুৱাই সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান শুনায়। গতিকে, যি জ্ঞান দিওঁতা, তেওঁ নিশ্চয় বুজাবৰ বাবে চিত্ৰও বনোৱায়। বাস্তৱত, ইয়াত লিখা-পঢ়াৰ কোনো কথা নাই। কিন্তু, এয়া সহজভাৱে বুজাবলৈ চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা বহুত কাম হ'ব পাৰে। জগত অস্বাৰো মহিমা আছে। শিৱ-শক্তি বুলিও কোৱা হয়। শক্তি ক'ৰপৰা পোৱা যায়? ৱল্ড অলমাইটি (বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান) পিতাৰ পৰা। 'ৱল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটি' (বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃত্ব) কথাষাৰো মহিমাৰ লগত যোগ কৰিব লাগে। অথ'ৰিটি মানে শাস্ত্ৰ আদিৰ যি নলেজ (জ্ঞান) আছে, সেই সকলোবোৰ জানে। বুজোৱাৰ অথ'ৰিটি থাকে। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰও দেখুওৱা হয় আৰু কোৱা হয় ব্ৰহ্মা মুখকমলৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ ৰহস্য বুজায়। তেন্তে, অথ'ৰিটি নহ'ল জানো। তোমালোক সন্তানসকলক সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ ৰহস্য বুজায়, দুনিয়াই নাজানে যে ধৰ্মশাস্ত্ৰ কাক কোৱা হয়। কোৱাও হয় যে 4টা ধৰ্ম। তাৰ ভিতৰতো এটা ধৰ্ম হৈছে মুখ্য। এয়া হৈছে ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ)। বানিয়ন ট্ৰীৰ (বেট বৃক্ষ)ৰ উদাহৰণো দিয়া হয়। ইয়াৰ ফাউণ্ডেশ্বন জহি-খহি গৈছে। বাকী ঠাল-ঠেঙুলি আছে, এইটো হৈছে দৃষ্টান্ত। দুনিয়াত বৃক্ষতো অনেক আছে। সত্যযুগতো বৃক্ষ থাকিব নহয় জানো। কিন্তু জংঘল নহয়, বাগিচা হ'ব। কামৰ বস্তুৰ বাবে জংঘলো থাকিব। খৰি আদিতো লাগিব নহয়। জংঘলতো অনেক পশু-পক্ষী থাকে। কিন্তু তাত সকলো বস্তু ভাল ফলদায়ক হয়। পশু-পক্ষীও শোভা হ'ব, কিন্তু লেতেৰা কৰোঁতা নহ'ব। এই পশু-পক্ষীৰ বিউটি (সৌন্দৰ্য্য) তো লাগিব। সৃষ্টিয়েই যেতিয়া সতাপ্ৰধান, তেতিয়া সকলো বস্তুৱেই সতাপ্ৰধান হয়। নহ'লে স্বৰ্গনো কি! প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল - পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি থকা হয়, তাতো লিখিব লাগে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালন... এই কথা মনুষ্যই বুজি নাপায় সেই বাবে বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে পালন কৰোঁতা। এয়াতো বুজি পায়। কোটিৰ ভিতৰতো কোনোবাজনেহে বুজিব। আকৌ এনেকৈ লিখা আছে –আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনন্তি (শুনে), কথন্তী (শুনায়).....পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি নিজৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰে। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত এই কথাবোৰ লিপিবদ্ধ হৈ আছে। ভগৱানুৱাচ কথাষাৰো ঠিকে আছে। ভগৱানৰ বায়োগ্ৰাফি (জীৱনপঞ্জী) খেলিমেলি হ'লে সকলো শাস্ত্ৰই খণ্ডন হৈ যায়। দেখা যায় যে পিতাই প্ৰতিদিনেই ভাল ভাল পইন্টচ্ (মূল কথা) শুনাই থাকে। পোন-প্ৰথমে নিশ্চয় কৰাব লাগে যে ভগৱান জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ। চৈতন্য বীজত কিহৰ নলেজ (জ্ঞান) থাকিব? নিশ্চয় বৃক্ষৰেই থাকিব। গতিকে পিতাই আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জ্ঞান বুজায়। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী নাম ভাল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কুমাৰ-কুমাৰীতো অনেক আছে। ইয়াত অন্ধশত্ৰুৰ কোনো কথা নাই। এয়াতো ৰচনা হয়। তোমালোকে বাবা-মম্মা অথবা মাতা-পিতা সকলো বুলিয়ে কোৱা। জগত অস্বা সৰস্বতী হৈছে ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী। এয়াতো প্ৰেক্টিকলত (ব্যৱহাৰিক ভাবে) বি. কে. হয়। কল্পৰ আগতেও ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিছিল, এতিয়া পুনৰায় নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই ৰচনা হ'ব।

সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য পিতাইহে বুজায় সেই বাবেই তেওঁক নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) বুলি কোৱা হয়। বীজত নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ বৃক্ষৰ নলেজ থাকিব। তেওঁৰ ৰচনা হৈছে চৈতন্য মনুষ্য সৃষ্টি। পিতাই ৰাজযোগো শিকায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণসকলক শিকায় যিসকল ব্ৰাহ্মণ পুনৰ দেৱতা হয়গৈ। শুনাৰ সময়ত অনেকেই ভাল পায়, কিন্তু দেহ-অভিমানৰ বাবে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'ল আৰু সকলো শেষ। অনেক প্ৰকাৰৰ দেহ-অভিমান আছে। ইয়াৰ বাবে যথেষ্ট যত্নৰ আৱশ্যক।

পিতাই কয় নিদ্ৰাক জিনোতা হোৱা। দেহ-অভিমান এৰা, দেহী-অভিমानी হোৱা। ৰাতি সাৰে থাকি স্মৰণ কৰিব লাগে কাৰণ তোমালোকৰ শিৰত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মৰ অনেক বোজা আছে যিয়ে তোমালোকক ধাৰণা কৰিবলৈ নিদিয়। কৰ্মই এনেকুৱা কৰা হৈছে, সেই কাৰণে দেহী-অভিমानी হ'ব নোৱাৰে। মিছা খবৰ অনেকেই দিয়ে, মিছা খবৰৰ চাৰ্ট (তালিকা) বনাই পঠায় যে আমি 75 পাৰচেণ্ট (শতাংশ) স্মৃতিত থাকো। কিন্তু বাবাই কয় - এয়া ইমপছিব'ল (অসম্ভৱ)। সকলোতকৈ আগত যোৱাজনে নিজেই কয় - স্মৰণ কৰাৰ কিমান চেষ্টা কৰোঁ কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে। সঁচা চাৰ্ট লিখিব লাগে। বাবায়ো কয় নহয়, তেন্তে সন্তানসকলে ফ'ল' (অনুসৰণ) কৰিব লাগে। ফ'ল' নকৰিলে চাৰ্টো নপঠিয়ায়। পুৰুষাৰ্থৰ বাবে সময় পোৱা যায়। এই ধাৰণা কৰা কামটো কোনো মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ নিচিনা নহয়। ইয়াত ভাগৰি পৰিব নালাগে। কোনোৱে বুজিবলৈ সময় লয়, আজি নহ'লে কালিলৈ বুজি ল'ব। বাবাই কৈ দিছে যে যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব আৰু অন্য ধৰ্মলৈ কনভাৰ্ট (ধৰ্মান্তৰিত) হৈ গৈছে তেওঁলোক আহি যাব। এদিন আফ্ৰিকাবাসী আদিৰো কনফাৰেঞ্চ (সন্মিলন) হ'ব। ভাৰতখণ্ডলৈ আহি থাকিব। আগতে কেতিয়াও অহা নাছিল। এতিয়া সকলো ডাঙৰ ডাঙৰ (লোক) আহি থাকে। জাৰ্মানীৰ প্ৰিঞ্চ (ৰাজকুমাৰ) আদি এইসকল কেতিয়াও বাহিৰলৈ ওলোৱা নাছিল। নেপালৰ যি কিং (ৰজা) আছিল তেওঁ কেতিয়াও ৰেল দেখা নাছিল, নিজৰ সীমাৰ বাহিৰলৈ যোৱাৰ অনুমতি নাছিল, পোপ কেতিয়াও বাহিৰলৈ ওলোৱা নাছিল, এতিয়া আহিছে। সকলোৱে আহিব কাৰণ এই ভাৰত সকলো ধৰ্মৰ বাবে অতি শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থ, সেয়েহে এই এডভাৰ্চাইজ (বিজ্ঞাপন) ডাঙৰকৈ ওলাব। তোমালোকে সকলো ধৰ্মাৱলম্বীকে ক'ব লাগে, নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। তথাপিও জ্ঞান সেই সকলেই ল'ব যিয়ে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰা কনভাৰ্ট হৈ গৈছে, ইয়াৰ বাবে বোধৰ প্ৰয়োজন। যদি বুজি পায় তেন্তে শংখধ্বনি নিশ্চয় কৰিব। আমি ব্ৰাহ্মণ, আমি গীতাই শুনাৰ লাগে। অতি সহজ, বেহদৰ পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱাতো আমাৰ অধিকাৰ, সকলোৰে অধিকাৰ আছে নিজৰ পিতাৰ ঘৰলৈ (মুক্তিধামলৈ) যোৱাৰ। মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ আছে। সকলোৱে জীৱন মুক্তি পায়। জীৱন-বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ শান্তিলৈ যায় তাৰ পাছত যেতিয়া আহে জীৱনমুক্ত হয়। কিন্তু সকলোৱেতো সত্যযুগত জীৱনমুক্তি নাপায়। সত্যযুগত জীৱনমুক্তিত থাকে দেৱী-দেৱতাসকল। পিছত যি আহে তেওঁলোকে কম সুখ, কম দুখ পায়। এয়া হৈছে হিচাপ-নিকাচ। সকলোতকৈ কঙাল ভাৰতেই হৈছে, যি সকলোতকৈ উচ্চ আছিল। পিতায়ো কয় - এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম অতি সুখ দিওঁতা হয়। এয়া পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত, সকলোৱে নিজা নিজা সময়ত নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) পালন কৰে। হেভেনলি গড ফাদাৰেই (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা) হেভেন স্থাপনা কৰে আৰু কোনেও কৰিব নোৱাৰে। কোৱা হয়, যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰৰ আগতে হেভেন আছিল, নতুন দুনিয়া আছিল। তালৈতো যীশুখ্ৰীষ্ট আহিব নোৱাৰে। তেওঁ নিজৰ সময়তেই আহে। পুণৰ তেওঁ নিজৰ পাৰ্ট ৰিপ্ৰিট (পুৰণাবৃত্তি) কৰিব লাগে। এই সকলো কথা বুদ্ধিত ধাৰণ হ'লেহে শ্ৰীমত অনুসৰি চলিব। সকলোৰে বুদ্ধি একে ধৰণৰ নহয়। শ্ৰীমতত চলিবৰ বাবে সাহস লাগে। আকৌ, শিৱ বাবা, আপুনি যি খুৱাব, যি পিন্ধাব..... ব্ৰহ্মা আৰু জগত অম্বাৰ দ্বাৰা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই সকলো কৰিব, নহয় জানো। তেন্তে দুয়ো কণ্ঠাইও (সংযুক্ত)। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাহে কৰ্তব্য কৰিব। দুয়োটা শৰীৰতো সংযুক্ত নহয়। বাবাই কোনো কোনো সংযুক্ত শৰীৰো দেখা পাইছিল। চ'ল (আত্মা)তো দুয়োৰে বেলেগ বেলেগ হৈ গ'ল। এওঁৰ শৰীৰত বাবাই প্ৰৱেশ কৰে, তেওঁ হৈছে নলেজফুল। তেন্তে নলেজ কাৰ দ্বাৰা দিয়ে? কৃষ্ণৰ চিত্ৰতো বেলেগ। ইয়াততো ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন। প্ৰেক্টিকেলত ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী কিমান আছে, এয়াতো কোনো অন্ধশ্ৰদ্ধা নহয়। এডাপ্টেড চিলড্ৰেনক (তোলনীয়া সন্তানসকলক) ভগৱানে পঢ়ায়। কল্পৰ আগতে যি এডাপ্ট হৈছিল, সেই সকলেই এতিয়াও হয়। বাহিৰৰ অফিচততো কোনেও নক'ব যে আমি বি.কে. হওঁ। এয়া গুপ্ত হৈ গ'ল। শিৱবাবাৰ সন্তানতো হয়েই। বাকী, নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা ৰচিবলগীয়া হয়। পুৰণিৰ পৰা নতুন কৰি তোলে। আত্মাত খাদ পৰা বাবে পুৰণি হৈ যায়। সোণত খাদ পৰিলে সেয়া মিছা হৈ যায়। আত্মা মিছা হৈ গ'লে শৰীৰো মিছা হৈ যায়, আকৌ সঁচা কেনেকৈ হ'ব? মিছা (খাদ যুক্ত) বস্তুক জুইত দিয়া হয়, পৰিত্ৰ কৰিবৰ বাবে। গতিকে কিমান ডাঙৰ বিনাশ হ'ব। এই উৎসৱ আদিও সকলো ভাৰতৰে। এয়া কাৰ আৰু কেতিয়াৰ, সেয়া কোনেও নাজানে। বহুত কম সংখ্যকেহে নলেজ (জ্ঞান) ধাৰণ কৰিব পাৰে। একেবাৰে শেষত গৈ ৰাজ্য পালে তাৰ পৰা কি লাভ? একেবাৰে কম সুখ নহ'ল জানো। দুখতো লাহে লাহে আৰম্ভ হৈ যায়, সেই বাবে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কিমান নতুন সন্তান তীক্ষ্ণ হৈ উঠিছে। পুৰণা সকলে এটেনশ্বন (মনোযোগ) নিদিয়। দেহ-অভিমান বহুত আছে, চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰোঁতাসকলহে অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব। এনেকৈ কোৱা হয় নহয় ভিতৰত এক,

বাহিৰত আন এক। বাবাই অন্তৰেৰে ভাল ভাল সন্তানকহে মৰম কৰিব। কোনোজন বাহিৰৰ পৰা ভাল, ভিতৰত বেয়া হয়। কোনোৱে চাৰ্ভিচ নকৰে, অন্ধৰ লাখুটি নহয়। এতিয়া জীৱন মৰণৰ প্ৰশ্ন। অমৰপুৰীত উচ্চ পদবী ল'ব লাগে। গম পোৱা যায়, কোনে কোনে কল্পৰ আগতে পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পাইছিল, সেয়া সকলো দেখিবলৈ পোৱা যায়। যিমনে দেহী-অভিমানী হ'ব সিমনেই চেফটিত (নিৰাপদে) চলি থাকিব। দেহ-অভিমাণে পৰাজিত কৰি দিয়ে। পিতাইতো ক'ব - শ্ৰীমতত যিমনেই আত্মিক সেৱা কৰিব সিমনেই ভাল। বাবাই সকলোকে বুজায়। চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজোৱা অতি সহজ। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীতো সকলোৱে হয়, সেই শিৱবাবা হৈছে জ্যেষ্ঠ পিতা। আকৌ নতুন সৃষ্টি ৰচে। গোৱাও হয় মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা..... (ভগৱানক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ সময় নালাগে) শিখ ধৰ্মাৱলম্বীসকলেও সেই ভগৱানৰে মহিমা কৰে, “গুৰু নানক” শব্দটি বহুত ভাল। চাহেবক (প্ৰভুক) জপ কৰিলে সুখ পাব। এয়া হৈছে তত্ব (সাৰ), সঁচা চাহেবক স্মৰণ কৰিলে সুখ পাবা অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰ পাব। এক ওংকাৰকে (নিৰাকাৰকে) মানে.... আত্মাক কালে খাব নোৱাৰে। আত্মা মলিন হয়, বাকী বিনাশ নহয়, সেই বাবেই অকালমূৰ্ত বুলি কোৱা হয়। পিতাই বুজায় মই অকালমূৰ্ত হওঁ, গতিকে আত্মাসকলো অবিনাশী হয়। অৱশ্যে হয়, পুনৰ্জন্মত আহি থাকে। আমি একৰস হওঁ। স্পষ্টকৈ কয় - মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ, ৰূপ-বসন্ত হওঁ। গতিকে এই কথাবোৰ বুজি উঠি বুজাব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে। জীৱদান দিব লাগে। তেতিয়া কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহ'ব। তোমালোকে কালৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) শ্ৰীমত অনুসৰি আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে। শংখধ্বনি নিশ্চয় কৰিব লাগে।

(2) দেহী-অভিমানী হোৱাৰ বাবে স্মৃতিত থকাৰ চাৰ্ট ৰাখিব লাগে। ৰাতি সাৰে থাকি বিশেষ স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণত ভাগৰি পৰিব নালাগে।

বৰদান: স্ব - পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব - পৰিৱৰ্তনৰ নিমিত্ত হওঁতা শ্ৰেষ্ঠ সেৱাধাৰী হোৱা
তোমালোক সন্তানসকলে স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব-পৰিৱৰ্তন কৰাৰ কনটেক্ট (ঠিকা) লৈছা। স্ব-পৰিৱৰ্তনেই বিশ্ব-পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ। স্ব-পৰিৱৰ্তন অবিহনে কোনো আত্মাৰ প্ৰতি যিমনেই যত্ন নকৰা, পৰিৱৰ্তন হ'ব নোৱাৰে কাৰণ বৰ্তমান সময়ত কেৱল শুনিলেই পৰিৱৰ্তন নহয়, দেখিলেহে পৰিৱৰ্তন হয়। বহুত বন্ধন সৃষ্টি কৰোঁতাও জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন দেখি পৰিৱৰ্তিত হৈ যায়। গতিকে, কৰি দেখুওৱাব লাগে, পৰিৱৰ্তন হৈ দেখুওৱা অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ সেৱাধাৰী হোৱা।

স্লোগান: সময় , সংকল্প আৰু বাণী ৰ এনাৰ্জিক (শক্তি) ৱেষ্ট (অপচয়) ৰ পৰা বেষ্টলৈ (সৰ্বোৎকৃষ্ট) চেঞ্জ (পৰিৱৰ্তন) কৰি দিয়া তেতিয়া শক্তিশালী হৈ যা বা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!